

maaske alligevel Kvinder som dig, der maa gaa forrest og bane Vejen for dem, der komme nedefra.

Ragnhild, du har haft en stor Sorg, hvilken ved jeg ikke, bryder mig heller ikke om at vide, før du selv en Gang i Tiden ønsker at sige mig det. Jeg kan se, at der er gaaet en Storm hen over dit lille, glade, sorgløse *Jeg* . . . Det har bøjet, men heldigvis ikke knækket dig, — du har Livskraft nok til at slaa Rod i ny Jord. — Maa jeg hjælpe og lede dig dertil? Skal vi være Venner — Kammerater? — Venner . . . ikke andet, vær ikke bange, jeg vil aldrig tilbyde hverken dig eller nogen anden Kvinde et intimere Følgeskab, for jeg tror ikke paa en Kærlighed saa stærk, at den kan bære gennem hele Livet, hverken en lykkelig eller ulykkelig. Det, jeg vil med dig, er, at lære dig at blive et nyttigt, praktisk Menneske. Et virksomt Liv er altid i det mindste til en vis Grad lykkeligt.

Vil du være min Elev?«

»Ja, Knud, jeg har netop gaaet og tænkt paa, at jeg muligen kunde blive Sygeplejerske, vil du hjælpe mig dertil?«

»Ja, jeg vil lære dig det ved at tage mod din Hjælp, hvor jeg ser, at den passer, men du bør ikke blive Sygeplejerske af Profession, dertil er din Natur og dine Interesser ikke enkelte nok, i alle Tilfælde bør du ikke tage nogen Bestemmelse endnu. Du skal se og lære af Livet, og naar du saa er bleven rigtig sjælesund, vil du sikkert finde en Gerning, der er værd at leve for.«

De var under Samtalen naaede hjem.

»Paa godt Kammeratskab i Fremtiden,« sagde Knud, da han til Afsked rakte Ragnhild Haanden.

Det var et trofast, varmt Haandtryk, der lovede godt for Sammenhold i Fremtiden . . . Fremtiden . . .

Ragnhild slukkede Lampen, der stod og brændte i hendes Stue da hun kom hjem. Saa rullede hun Gardinet op og satte sig paa sin vante Plads i Lænestolen ved Vinduet. — Fremtiden . . . I Uger og Maaneder havde dette Ord staaet for hende som et truende Spøgelse, det var jo Navnet paa det tomme, mørke, uhyre Rum, hun maatte gennemvandre, før hun naaede det eneste Maal, hun kendte for sig selv, Døden . . . Det havde fyldt hende med Angst, Dødsangst, for at leve Livet uden Kærlighed til nogen, eller Tro paa noget . . . men nu, i Aften.

Det var, som Mindet om hendes tabte Lykke var blegnet. — En brudt Illusion, en udslukt Lidenskab gled som Skygger forbi hende.

Hun tænkte paa de varme Sommeraftener der nede i Syden, hvor hendes Elskov fødtes og døde, — i dette Øjeblik syntes hun, det var saa længe, længe siden.

Nu var det Vinter, Sommeren og Ungdommen var forbi, — men Stjærnerne lyste i den frostklare Nat, lyste lige ind i Sindet, saa hendes tunge, hede Sjælenød spredtes og dunstede bort, — lyste ud i Fremtiden.

»Du overvurderer sikkert Ragnhilds Kræfter. Hvor tror du, at hun kan holde alt det Arbejde ud, som du stadig opfordrer hende til at tage Del i,« sagde Etatsraadinden til Dr. Holm.

»Se paa Ragnhild og skænd saa ikke paa mig. Synes du ikke, at mit Lægemiddel har gjort Underværker, lille Tante?«

Jeg synes, Ragnhild er voxet baade sjælelig og legemlig i det Aar, der er gaaet, siden vi gik vor første Vandring sammen ude paa Nørrebro. Hun er bleven et sundt, prægtigt Menneske, — saa viljestærk og blid . . .«

»Du er ligefrem begejstret, Knud, jeg skulde dog aldrig tro, at det vidunderligste skulde ske,« sagde Etatsraadinden og saa straalende glad op paa Doktoren.

»Nej! det betyder ingen Ting, — ingen Verdens Ting,« sagde Doktoren med et undertrykt Smil.

»Men Tante, du skulde se hende passe syge . . . eller du skulde se hende undervise! Hendes Aftenskole for Fabrikpiger er forbavsende dygtigt ledet, og saa er der saa fornøjeligt, hvor hun arbejder. Hun har en mærkelig Evne til at sprede Lys og Glæde om sig, det saa jeg allerede den første Aften, da hun sad og legede med den lille syge, vanføre Dreng. Ja, Tante, den Aften er nu altid for mig hendes rette Fødselsdag, da fandt jeg hende først.«

»Sig hellere Eders Fødselsdag, for jeg tror, du ved samme Lejlighed var saa heldig at finde dig selv, — dit bedre Jeg. I det mindste er der ikke meget tilbage af den sære, gamle Pebersvend, der i gamle Dage drillede og plagede Ragnhild, — det hører jeg aldrig noget til mere, men nu er I jo ogsaa Venner, Kammerater, — det er nyt, et moderne Forhold . . . I gamle Dage var det bedste Kammeratskab mellem Mand og Kvinde Ægteskabet, og jeg er med Eders Tilladelse endnu saa gammeldags at tro, at det er det lykkeligste.«

»Hvad mener du om Ægteskabet, Ragnhild?« sagde Knud og rakte Haanden ud mod Ragnhild, der et Øjeblik havde staaet bag ved Etatsraadinden og hørt paa det sidste af Samtalen.

Hun gik hen og rakte ham begge sine Hænder.

»Jeg mener akkurat det samme som Tante, det ved du jo godt, du Hykler, — og du, som absolut selv vilde fortælle det til Tante, før jeg kom hjem, — men nu skal jeg selv besørge det.«

Tante! Knud og jeg har tænkt paa at gifte os med det første.

Hvordan det er gaaet til? Ja, det maa du ikke spørge om, for det er en lang Historie, og den har endda en Forhistorie, som kun Knud har kunnet hjælpe mig at bære Mindet om . . .

Men Tante, du maa ikke tro, at vi vil opgive at være Kammerater, jeg vil ikke se tilbedende op til min Mand, og han vil ikke se med medlidende Ømhed paa mig. — Vi vil leve sammen og arbejde sammen mod et Maal — og Maalet hedder sundere og lykkeligere Kaar for dem, der før var Samfundets Stedbørn. — Lige Ret for Mand og Kvinde, saaledes, at det Ord, »Kvindesag«, der en Gang forargede Knud, i en ikke for fjærn Fremtid maa være noget forhistorisk, fordi Kvindesagen lige saa fuldt ud er bleven Mandens og Slægtens Ve og Vel.